

väckande och utbildande af en manligare sjelfständighet och kraftigare anda hos det uppväxande släktet.

De skola och säkerligen, utan olägenhet för folket, omfattas med intresse af ynglingarne och draga dessas håg från andra mindre lofvärda tidsfördrif och sålunda blifva både af ett godt uppfostrande inflytande på ungdomen och på samma gång höja landets försvarskraft ganska väsendtligt.

På grund häraf får jag sålunda vördsamt föreslå,

dels att Kongl. kungörelsen af den 13 November 1860, i hvad den rörer lega och friköp, må upphävas, och dels att obligatoriska militära öfningar inom kommunerna må stadgas för ynglingarne mellan konfirmations- och beväringåldern.

Stockholm den 23 Januari 1872.

J. N:son Englander,
från Kronobergs län.

N:o 22.

Af Herr J. Englander: Om ändring i 70 § af Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.

Då nu en mycket trägnare tjenstgöring än förr för kronofogdarne inträdt dels genom de tjensten tillhörande göromål och dels de mångahanda och oftast obilliga statistiska uppgifter som fordras, hvilka taga en icke obetydlig del af deras tjenstetid i anspråk, anser jag det lämpligt, att 70 § i Kongl. förordningen om kommunalstyrelse för landet blefve så ändrad, att kommunalnämnden sjelf finge, hvad kommunala restantier vidkommer, samma åliggande sig öfverlåtet, som nu tillhör kronofogdarne; ty derigenom skulle ovilkorligen kommunalnämnden noggrannare sköta sina åligganden vid mantalsskrifningarne och tillse det icke andra personer påfördes afgifter till staten än sådana, som äfven kunde betala till kommunen, likaså skulle många obehag undvikas orsakade af långsamma redovisningar.

Med

Med anledning häraf får jag alltså vördsamt föreslå, det 70 § i Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet måtte erhålla följande lydelse:

»Öfver de skattskyldige, som sina kommunalutskylder vid upp-
bördstämman ej inbetalt, och för hvilka kommunalstämman ej
beviljat afskrifning, upprättar kommunalnämnden restlängd; och
åligger *det kommunalnämnden* att de resterande utskylderna i ve-
derbörlig ordning indrifva och redovisa.»

Stockholm den 23 Januari 1872.

J. N:son Englander,
från Kronobergs län.

N:o 23.

Af Herr A. W. Westerdal: *Angående skyldighet för staten att be-
strida de kostnader i fattigvårdshänseende, som kunna er-
fordras för sådan svensk medborgare, hvilken öfver ett år
vistats i Norge.*

Inom åtskilliga provinser, företrädesvis de som gränsa intill Norge, förspörjes en allmän och berättigad klagan öfver de dryga ersättningsanspråk, som från norska kommuner framställas mot svenska för lemnad sjuk- och fattigvård åt i Norge sig uppehållande svenska arbetare, och då såväl Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående fattigvården af den 9 Juni 1871 som Kongl. förordningen angående behandlingen af frågor om ersättning för understöd, som af fattigvårdssamhälle i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemnas nödlidande personer från det andra riket, af den 15 Februari 1855 icke utjemna dessa så att säga internationela förhållanden, har en förändring härutinnan syns mig vara af nöden.

Åberopade Kongl. förordning den 9 Juni 1871 föreskrifver uti dess 32 § 2 moment, att, i fråga om ersättning för understöd, som af fattigvårdssamhälle i det ena af